

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

XLIII. De cooperimento valde pretioso, quod super leprosum poni iuſit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

De propensioribus eius postea eleemosynis.

CAPVT XLII.

*Thimon.
Liberalitas eius
tempore
famis.*

Videns ergo, quia tempus eum monet: omnes apothecas suas aperuit; panes præparat, alit egentes; & ecce, quasi ad vniuersales nudinas de tota provincia famelicorum turbæ concurrunt; de monasteriis virorum ac feminarum Præpositi ac dispensatores, omnesque, quos annorum egestas premebat, ad promptuaria Episcopi currunt, sperata subsidia, sine mora inuenientes. Cumque messis appropinquaret, & maturæ iam segetes ubique locorum falcem postularēt, multa millia falcium pauperibus, quos toto anno aluerat, præparata distribui fecit: atque refectis omnibus, in festiuitate B. Iacobi; Ecce, inquit Pater optimus, filioli mei, terra coram vobis est; finita est dierum malitia; & accipiens singulas falces, singulos addidit denarios, vnicuique denarium & falcem, instrumentum operis, & viaticum: sicque valefecit eis in bonitate & gaudio eos dimittens. Is modus, id officium ei fuit omnibus annis inopiæ ac sterilitatis.

De cooperimento valde precioso quod super leprosum poni iussit.

CAPVT XLIII.

*Thimon.
Hac in Canō-
sana edit. ex-
stant lib. 3. c. 30.*

Vx Polonia Bolezlau, omnesque terræ illius meliores summa ei amicitia iuncti erant, frequenter ei salatorias mittebant, donariis suis eum magnificè visitabant, meritis ac precibus se apud Deum iuuari posse plurimum confidentes. Alij quoque Principes ac diuites de omnibus terris, audientes famam operum eius, audientes eleemosynas & largitates eius circa egētes; multa ei & sæpenumero ingentia dona mittebant, socios se fieri & participes studiorum eius deuotè postulantes.

Qua-

Quadam vice tegumentum nocturnale mirabilis precij de serico, auro, & megalina pelle confectum, inter alia dona ei allatum est; ipseq; auctor doni specialis amicitia signum hoc esse nuntiās, obnixè rogabat, vt in recordationē sui eius vsum dignaretur, neue de profligatione rei causaretur, deuotè promittit, hoc detricto vel parumper absumpto, aliud se transmiffurum. At Præful, accepta veste, plicat eam ac replicat. & diligenter vndique perspectam, vestiario suo commendat. Deinde, portitoribus & legatis sub persona mittentis reuerenter inclinat, gratiasq; agit dicens; siquidem munus hoc magnæ dilectionis testimonium est; & ego in memoriam datoris in perpetuum illud seruare curabo, ita sanè, vt nec fures mihi farentur, nec tinea demoliatur, vel ærugo. Habebat autem cognitos, & ex nominibus propriis notatos omnes paralyticos, languidos, cancerosos, seu leprosos de ciuitate sua, modum, tempus & quantitatis languoris eorum per se inuestigans, congruaq; subsidia omnibus prouidebat & curabat.

Vocato ergo vestiario; tolle, ait, præclarum illud & carum mihi tegumentum, ac pone super illum paralyticum, nomine vnū designans, quem sciebat longis doloribus affectum, vlceribus scatenentem & vermibus, cuius fetorem vicinia tota perhorrebat. Abit ille, ac mandatū implet, & delicatissima veste miserimum illum cooperit; mirantibus ac stupentibus omnibus qui hoc videre potuerunt.

Sefridus. Ego huius rei testis sum; sed confiteor peccatum meum. Illis diebus sic affectus eram, vt hoc idem factum deliramento compararem. Sed non solus ego de hoc murmurabam: erant complures me maiores ac nobiliores talia dona de manibus illius accipere consueti; qui spe huius delusi, vix ab iniuriâ linguas tenuere; aientes non opus esse megalinistegi pellibus leprosos & paralyticos, quibus vtique ouium aut leporum vestimenta sufficere potuissent. Sed nunc scio prudentiam tanti viri duplici hoc ratione fecisse; scilicet vt exemplum misericordiæ in pauperes memoria dignum posteris ostenderet; & in præsentiarum curatores ægroti de precio vestis solatia perciperent.

Tiemo.

*Matth. 6.
S. Orho miserum, sua ciuitatis catalogū habebat.*

S. Orho Paralytico pretiosum stragulum mittit.

Multi hoc factum S. Orhois agrè tulerunt.

Tiemo. Rectè interpretatus es rem. Sed nouimus aliquos Episcoporum si hanc vestem corpori proprio subtraherent, sanguini fortasse non negarent, qui terrena sapientiæ dediti, tales sumptus *fatuitatem* vocant, qui cor trahentes in terra, linguâ caelum pulsan, qui terrenum habentes fundamentû, rem suam humanis præsiidiis tutandam putant, moles turrium, & inertem massam murorum multis sumptibus coaceruantes, spiritualia munimenta floccipendunt. Verùm Ottoni beatissimo non ea mens erat, omnem fiduciam suam in diuinitatis ope collocabat; castra quidem & Vrbes ad terrenos vsus quandoque * parabat; sed longè maior Ecclesiarum vel monasteriorum ei cura fuit. quæ res etsi probatione non egeat, eò quòd manifesta sit; tamen, quia in mentem venit, rem paruam dico, vnde cordis eius directio altius intelligi possit.

* parabat.

De fabro & eius terribilibus sagittis.

CAPVT XLIV.

Tiemo.
Edit. Canis.
lib. 3. cap. 40.

Aber quidam peritissimus de arte sua Episcopo innotescere cupiens, telorum ac diuersi generis sagittarum, ad opus bellicum mirabiliter præparatarum, sportam plenam apportauit, vt in Urbibus & propugnaculis Episcopi futuris necessitatibus seruari debuissent. Episcopus verò gratias quidem egit homini pro munere dignam mercedem illi eò rependens; sed manu propria vnâ leuans, quæ triplici acie, ac longo acumine, visu etiam, terribilis erat. Quare, inquit, istam tam longam, tam subtilem, ram acutam fecisti? Faber, tales, inquit, facimus ad penetrandas loricas & clypeos. Impulsu enim ballistæ tales sagittæ nec scuto nec thorace tueri sinunt hominem. Episcopus, ego, inquit, agam, vt mortales se de his non mortificent, iubetque leuari omnes simul, sicut erant in cophino, portitoribus dicens: ferte eas Abbati Hermanno, rogantes diligenter, vt eas, mei causa, in opus Dei expendat, ne mortibus hominum coaptetur. Habebat autem opus in manibus, rectum videlicet consummati monasterij nostri.

Iucunda historia, de sagittis S. Othonis oblati.

Acceptis